

12

СТЪПКИ 7 И 8

стъпки
към една
добра година

Това е четвъртата част от нашата поредица с поучения „Дванадесет стъпки към една добра година“. Дванадесет пъти в посланието към Евреите авторът казва „Нека ние.“ Тези две думи изразяват решения - не такива, каквито можем да вземем индивидуално, а решения, които е необходимо да вземем заедно с нашите близни вярващи. Ето защо винаги се казва „Нека ние“, а не „Нека аз.“ Взети заедно, тези дванадесет пасажа от книгата Евреи представляват дванадесет библейски решения. Докато разглеждаме тези стъпки, ви препоръчвам да си поставите за цел да ги запомните подред. Така в края на тази поредица ще разполагате с нещо положително и трайно, което да имате със себе си през тази и следващите години.

Стъпка 7: Нека държим непоколебимо своята изповед

Подобно на предишната шеста глава, седмата стъпка също се намира в книгата Евреи 10 глава:

Нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме, защото е верен Онзи, Който е обещал това.

Евреи 10:23

Нека най-напред си припомним някои неща във връзка с темата за изповедта, представени в книгата Евреи, за да видим как сме стигнали до това явление. Първо, „изповед“ означава „да кажеш същото като Бог.“ Изповедта на вярата, следователно, означава да изречем с устата си същото, което Бог казва в Словото Си. Тя значи да приведем думите на устата си в съот-

ветствие с написаното Слово на Бога по всеки пункт. С напредването ни в християнския живот нашата изповед трябва да бъде все повече в пълно съответствие с Божието Слово за всяка област от нашата опитност.

Второ, именно чрез нашата изповед ние се свързваме с Исус като наш Първосвещеник. Една от главните теми в книгата Евреи е, че Христос е нашият

Първосвещеник на небето. Той е там за нас в присъствието на Бог Отец - да ни представлява, да представя нашите молби, да ходатайства за нас и да осъществява всяка правилна изповед, която правим.

Това е показано в Евреи 3:1:

Затова, свети братя, участници в небесното призвание, размислете за Апостола и Първосвещеника, Когато ние изповядваме (англ. Библия, Първосвещеника на нашата изповед-б.пр.), Исус.

С други думи, нашата изповед ангажира служението на Исус като наш Първосвещеник в наша полза. Ако направим правилната изповед, Исус е задължен в Своята вечна вяроност да се погрижи изповедта да бъде осъществена. Ако не направим правилната изповед или не направим никаква изповед, ние затваряме устата на нашия Първосвещеник. Не Му даваме възможност да послужи като такъв в наша полза. Оттук виждаме огромното значение на изповедта.

В Евреи 4:14 имаме Стъпка 3 от решенията, която вече разгледахме в едно от предишните писма. Тъй като от разработката на темата за изповедта в посланието към Евреите могат да се научат много неща, нека я прочетем отново:

И така, като имаме велик Първосвещеник Исус, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядвали (англ. Библия, своята изповед-б.пр.).

Говорейки за Исус като наш Първосвещеник, Писанието веднага поставя акцента върху изповедта ни. Тя ангажира служението на Исус в наша полза като наш Първосвещеник.

Ето каква е последователността. Евреи 3:1 ни увещава да направим правилната изповед. Евреи 4:14 ни увещава да „държим здраво“ своята изповед. Не трябва да променяме това, което сме казали. Не бива да спираме да привеждаме думите на устата си в съответствие с Божието Слово.

А сега стигаме до сегашната Стъпка 7: „Нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме (англ. Библия, изповедта на нашата надежда-б.пр.)”

(Евреи 10:23). Обърнете внимание на го-пълнителната дума: непоколебимо.

Ако вземем тези пасажки от книгата Евреи в правилния ред, виждаме, че по отношение на нашата изповед има три последователни етапа. Първо, правим изповед. Второ, държим я - не я променяме. Трето, хванали сме я здраво и „непоколебимо“. Защо, според вас, е добавено това „непоколебимо“? Според мен то изразява - не само базирано на логиката, но и въз основа на личен опит - че, когато правим правилната изповед, ще се сблъскаме с негативни сили и натиск, които ще се изправят срещу нас. Дори да сме направили правилната изповед и да я държим здраво, може да дойде момент, когато натискът ще се засили. Всъщност, може да изглежда така, сякаш цялата войска на сатана и всичките сили на тъмнината са отприщени срещу нас, изкушавайки ни да оставим изповедта си.

Не я оставяйте!

Но това е моментът, в който авторът на книгата Евреи ни насърчава: „Не я оставяйте. Дръжте я здраво - непоколебимо.“ Колкото по-мрачно е положението, толкова по-голям е проблемът. Колкото по-силен е натискът, толкова по-важно е да я държим здраво и непоколебимо. Защо? Защото „Верен е Онзи, Който е обещал това“ (Евреи 10:23). Може да имате чувството, че сте изгубили от поглед Бог и не знаете какво прави Той. Може да ви се струва, че Той е зад облаците и не се вижда. Но Писанието казва, че Бог е верен. Независимо дали Го виждате, или не, без значение дали разбирате, или не, Той е верен. Христос е посветен на Своето Слово и е наш Първосвещеник. Ако държим здраво своята изповед непоколебимо, Той ще извърши Своята работа като наш Първосвещеник.

Сравнете това с простичкото изявление във II Коринтяни 5:7: „Защото с вярване ходим, а не с виждане.“ В това твърдение се подразбира, че има противопоставяне между вярата и виждането. Физическият човек може да ходи чрез виждане - той се доверява на своите сетива и вярва само на това, което те му казват. Но ние, християните, в

нашата духовна опитност не бива да уповаваме на сетивата си. Ние ходим чрез вяра. Тя ни свързва с една невидима, вечна област, където нищо не се променя. Светът на сетивата постоянно се мени, той е временен, нестабилен и ненадежден. Но чрез вяра ние се свързваме с един различен свят - свят на вечни реалности и истини. Когато се свързваме с него чрез вяра, ние държим своята изповед здраво и непоколебимо.

Натискът, който Бог допуска да дойде в живота ни, определя дали уповаваме на сетивата си, или на вярата си. Ако променим своята изповед поради тъмнината, значи ходим според сетивата си, а не чрез вяра. За вярата няма тъмнина. Вярата вижда с вътрешно око в една област, която не се променя. Тя се вижда в един Първосвещеник, Който е винаги надежден и неизменен.

Примерът на Авраам

Във връзка с този принцип - да правим и държим правилната изповед непоколебимо, искам да разгледаме за момент примера на Авраам, описан в Римляни 4 глава. Смятам, че той е най-подходящият за случая. Павел казва:

Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, вземаше предвид и мъртвостта на Сарината утроба, обаче не се усъмни относно Божието обещание чрез неверие, а се закрепи във вяра и отгаде слава на Бога, уверен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни. Затова му се вмени за правда.

Римляни 4:19-22

Истинската вяра се изправя очи в очи с фактите. Всяко отношение, което не желае да ги погледне, не е истинска вяра. Авраам не се опитвал да се заблуждава или да си представи нещо различно от действителното положение. Със сетивата си той виждал, че тялото му и Сарината утроба са замъртвели. Но при това той твърдо решил да не уповава само на своите сетива.

Авраам е наречен „оатец на всички, които вярват“ (Римляни 4:11), а ние сме увещавани да следваме неговите стъпки на вярата. От нас се иска да вървим

по същия път: да грабнем Божието обещание, да направим своята изповед и да я държим здраво, непоколебимо. Не бива да се отклоняваме поради това, което сетивата ни разкриват. Вместо това трябва да погледнем отвъд тях и видимите неща и да се вгледаме в невидимата област. Чрез вяра се виждаме в нашия верен Първосвещеник там, отгясно на Бога.

Непоколебимо!

В тази връзка трябва да обърнем отблизо внимание на онова, което казва Яков в своето послание. Много християни се провалят по този пункт. Те правят изповед, държат я здраво, но когато натискът се засили, не я държат здраво, без да се разколебаят.

Но [вярващият] да проси с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа, понеже е колеблив, непостоянен във всичките си пътища.

Яков 1:6-8

Яков описва човек, който се разколебава - започва да иска, да се моли или да вярва, но не се държи здраво и непоколебимо. Този човек е тласкан насам-натам, блъскан от ветровете и вълните. За него Писанието предупреждава (и това е много сериозно предупреждение): „да не мисли, че ще получи нещо от Господа.“

Чрез колебанието можем да изгубим благословието си и предимството от Христовото служение за нас като наш Първосвещеник. Решението? Да държим здраво нашата изповед непоколебимо.

Стъпка 8: Нека се грижим един за друг

Стъпка 8, подобно на предишните две, се намира в книгата Евреи 10 глава. За да добием разбиране за контекста, ще разгледаме три стиха:

И нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виж-

дате, че денят приближава. Защото ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове.

Евреи 10:24-26

Този превод на горните стихове е доста добър. Само че в оригиналния гръцки подгребата на изречението е обратна. На гръцки то би звучало така: „Нека се грижим един за друг как да се поощряваме към любов и добри дела.“ Това показва действителната същност на това конкретно решение: „Нека се грижим един за друг.“ Трябва да се грижим един за друг така, че да можем да извадим най-доброто един в друг.

Толкова много хора днес са затворени в затвора на собственото си аз. Техният основен проблем е себецентричността. Никога не съм срещал егоцентрик, който да е бил истински щастлив и да се е радвал на мир и спокойствие. Всъщност, колкото повече се съсредоточавате върху егото си - колкото повече се тревожите за себе си и се стремите да си самоуважвате - толкова повече проблемите ви ще се увеличават. Трябва първо да бъдете освободен от този затвор на себецентричността. Както показва този пасаж, има само един библийски начин да бъдете освободени: Спрете да се безпокоите за себе си. Спрете да се грижите само за себе си през цялото време. Спрете да се борите за себе си. Вместо това се погрижете за вашите близки вярващи. „Нека се грижим един за друг.“

Примерът на Исус

Във Филипяни Павел поставя пред нас примера на Исус като такъв, който трябва да следваме. Това, което апостолът казва, е съвсем приложимо към разглежданото решение.

Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но нека всеки със смиреномъдрие смята другия по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, а всеки и за чуждото.

Филипяни 2:3-4

Това е тъкмо обратното на грижа за собствените интереси. Освобождението е чрез грижа за интересите на другите - да бъдете загрижени повече за другите, отколкото за себе си.

След това Павел ни насърчава да

последваме примера на Исус:

Имайте у себе си същото съзнание, което беше и у Христос Исус, Който, като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга.

стихове 5-7

Винаги съм казвал, че нашето отношение определя подхода ни, той пък - резултата. Тук отново виждаме, че трябва да развиваме правилно отношение: „Имайте у себе си същото съзнание (англ. Библия, отношение-б.пр.), което беше и у Христос Исус.“

Кое беше това отношение? На гръцки буквално се казва „роб“. Исус, Който беше Господ на всички, се отказа от всичко и беше готов да стане слуга - роб. Това е отношението, на което трябва да подражаваме според Павел.

Откриваме един прекрасен аналогичен пасаж и в Галатяни 5:13-14:

Защото вие, братя, към свобода бяхте призвани; само не превръщайте свободата в разпуснатост на плътта [тоест, да угаждате на своите плътски и егоистични желания], но с любов служете един на друг. Защото целият закон се изпълнява в една дума, именно в тази: „Да обичаш ближния си, както себе си.“

Начинът да не угаждаме на плътското си естество и да не ставаме затворници на собственото си аз, е да гледаме навън към другите. „С любов служете един на друг“. Именно върху това акцентира Святият Дух към Божиите хора днес. Мнозина сега говорят за служене на Господа, но така и никога не служат на ближните си вярващи. Можем ли наистина да служим на Господа, ако не сме готови да служим на другите християни? Господ идва при нас в частите на Своето тяло - следователно, нашето отношение към тях в действителност е отношението ни към самия Господ.

Примерът на Павел

В тази връзка - да бъдем готови да служим на другите - нека погледнем едно изявление, което Павел направи към коринтските християни. Не забравяйте, че апостолът по произход

беше много стриктен, изпълнителен ортодоксален юдеин. Той имаше необходимите квалификации да бъде равин. Беше фарисей. Практикуваше такава „праведност“, която го отличаваше от другите хора, считайки ги на по-долно ниво. Но когато Павел позна Исус, в неговото естество настъпи най-чудесната промяна. Имайте предвид също така, че коринтяните тогава в общи линии били изметта на света. Павел казва, че някои от тях били хомосексуалисти, други - проститутки, трети - пияници или ругатели. Казано другояче, не били най-прекрасните хора. (Коринт бил едно от главните пристанища на древния свят и, както често става в пристанищните градове, именно такива хора е най-вероятно да срещнете.)

Разгледайте в този контекст удивителното изявление на Павел:

Защото ние не проповядваме себе си, а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исус.

II Коринтяни 4:5

Тук този горд фарисей заявява: „Ние сме ваши слуги заради Исус“. И то на тези хора! Забележете трите стъпки. Първо, детронизиране на себе си: „не... себе си.“ Второ, възцаряване на Христос: „Христос Исус като Господ.“ Трето, служене на другите: „себе си като ваши слуги заради Исус.“ Това е посланието на апостола във връзка с начина за бяство от себецентричността.

Служенето е умение

След като видяхме препоръките на Павел, трябва да отбележа, че служенето е умение, което трябва да приобием. То не става спонтанно - и не ни е присъщо по рождение. Да вземем примера със сервитьора - човек, който сервира. Но той трябва да бъде обучен. В обучението на един добър сервитьор се включват много неща. Един мой приятел, който е бил сервитьор, веднъж ми обясни какво означава това. В описанието му съзрях чудесен пример за обучение в това да служим един на друг.

Служенето е умение, което трябва да усвоим. Трябва да изучаваме другите,

за да открием кое предизвиква положителна или отрицателна реакция. После трябва да се научим как най-добре да ги вдъхновяваме да обичат и да вършат добри дела - а не обратното. Това изисква практика, обучение и дисциплина.

Служенето изисква и подходяща среда. Виждате, че след като авторът на книгата Евреи казва в Евреи 10:24: „Нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела,“ по-нататък продължава: „като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят наближава“. Подходящото обкръжение е изразено с думите: „да се събираме заедно.“ Това означава, че близкото, посветено и редовно общение е средата, в която можем да се обучим да служим един на друг.

В следващия стих на Евреи 10 глава авторът обявява пагубната алтерна-

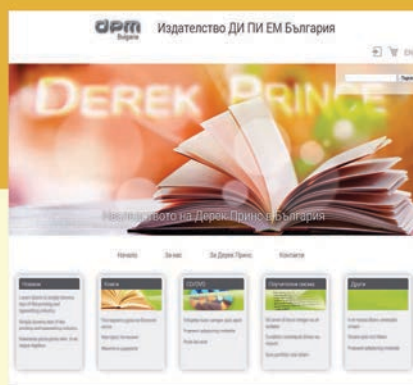
тива. Веднага след предупреждението да не преставаме да се събираме заедно, той казва следното: „Защото ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове“ (Евреи 10:26).

Не е случайно, че следват именно тези думи. Става ясно, че ако не стоим в подходящото обкръжение, ако не сме в близко, посветено и редовно общение, ще се върнем обратно към греха. Единственият безопасен начин е да останем в общение, да се научим да служим и да се научим да се грижим за другите хора.

В следващите две писма от тази поредица ще разгледаме последните четири стъпки към една добра година. Вярвам, че прилагате на практика стъпките така, както бяха представени дотук.

Derek Prince

НОВ САЙТ! НОВ САЙТ! НОВ САЙТ!

НОВИЯТ ЕЛЕКТРОНЕН МАГАЗИН-КНИЖАРНИЦА НА ИЗДАТЕЛСТВО „ДИ ПИ ЕМ“ ЕООД

С радост ви съобщаваме, че вече започна да функционира новата ни интернет страница и книжарница на стария адрес:

www.derekprince.bg

Тя е напълно обновена както визуално така и програмно, пригодена за ползване от всякакви мобилни устройства. На нея ще намерите всички книги и други продукти предлагани от издателството, последни новини, информационни писма, както и безплатни материали за сваляне. Закупуването на книгите от новата онлайн книжарница е много улеснено. Има и нови варианти за доставка и заплащане, което ще ви спести време. Предлагаме и гъвкави и разнообразни отстъпки от цената.

Посетете нашия уеб адрес: www.derekprince.bg

За контакти, информация и поръчки:

„ДИ ПИ ЕМ“ ЕООД; София 1111, п.к. 8; тел.: 02/870 08 74; GSM: 0887/514 189;
e-mail: inacheva@techno-link.com; www.derekprince.bg